

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร
รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม

โดย

นางบุษรัตน์ ดีแดง

ครูพิเศษสอน

แผนกวิชาการโรงแรม

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๔

วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี สถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง ๒
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมที่ไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร
รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม

โดย
นางบุษรัตน์ ดีแดง
ครูพิเศษสอน
แผนกวิชาการโรงแรม

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๘
วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี สถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง ๒
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่อง : การศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม

ชื่อผู้วิจัย : นางบุษรัตน์ ดีแดง

ปีที่วิจัย : ปีการศึกษา ๒๕๖๘

ประเภทงานวิจัย : วิจัยเชิงพรรณนา

บทคัดย่อ

การวิจัยการศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม มีวัตถุประสงค์เพื่อ
๑. ศึกษาสาเหตุของการไม่เข้าเรียน ของนักเรียนชั้นปวช.๒ สาขาการโรงแรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวนนักเรียนจำนวน ๑๓ คน

๒. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนระดับชั้นปวช.๒ ใน
เรื่องการไม่เข้าเรียน จำนวน ๑๐ ข้อ และได้นำเสนอผลของแต่ละสาเหตุมาหาคำร้อยละ แล้วนำมาวิเคราะห์
ข้อมูลและหาข้อสรุปพร้อมทั้งนำเสนอรูปตารางและประกอบ คำบรรยาย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่ง
อาหาร รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม
วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี สรุปได้ว่า สาเหตุของการไม่เข้าเรียน ลำดับที่ ๑ คือ เข้าเรียนไม่ทันอยู่ในลำดับที่ ๑
คิดเป็นร้อยละ ๕๐

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่สอดคล้องกับวิชาชีพ โดยเฉพาะสาขาการโรงแรมซึ่งเป็นสาขาที่ต้องอาศัยทักษะเชิงปฏิบัติ ความคิดสร้างสรรค์ และความมีวินัยในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ รายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร รหัส ๒๑๕๐๔-๒๐๑๒ เป็นรายวิชาที่มุ่งพัฒนาทักษะด้านศิลปะ ความคิดสร้างสรรค์ และการนำเสนออาหารให้มีความสวยงามและเหมาะสมกับงานบริการด้านโรงแรม

จากการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการโรงแรม มีพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาดังกล่าวอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัย และการทำงานเป็นทีม

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร เพื่อค้นหาสาเหตุ แนวโน้ม และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน และการแก้ไขปัญหาการไม่เข้าเรียนของนักเรียนอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร
๒. เพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขและลดพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนของนักเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนในการวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร ของนักเรียนชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม โดยใช้ข้อความที่คาดว่าจะสาเหตุของการไม่เข้าเรียน จำนวน ๑๐ ข้อ และได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคลพบุรี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวนเรียน จำนวน ๑๓ คน
๒. แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนระดับชั้น ปวช.๒ ในเรื่องพฤติกรรมไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร จำนวน ๑๐ ข้อ
๓. ตัวแปรที่ใช้ศึกษา มีดังนี้
 - ตัวแปรต้น แบบสอบถาม
 - ตัวแปรตาม ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการไม่เข้าเรียนของแบบสอบถาม

สมมติฐานการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคชลบุรี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวนเรียน จำนวน ๑๓ คน ในเรื่องพฤติกรรมไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร จำนวน ๑๐ ข้อ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทราบถึงพฤติกรรมและสาเหตุของการไม่เข้าเรียนในรายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร
๒. เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
๓. ช่วยลดปัญหาการไม่เข้าเรียนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

- วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
- นักเรียน หมายถึง นักเรียนวิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘
- แบบสอบถาม หมายถึง เอกสารที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการหาสาเหตุการไม่เข้าเรียนเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริง

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- แนวคิด ทฤษฎี

แรงจูงใจเป็นคำที่ใช้กันมากแต่บางครั้งก็ใช้กันไม่ค่อยถูกต้อง ความจริงแล้วแรงจูงใจใช้เพื่ออธิบายว่าทำไมอินทรีย์จึงการกระทำอย่างนั้นและทำให้เกิดอะไรขึ้นมาบ้าง

คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere”(Kidd, ๑๙๗๓:๑๐๑) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำบุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ (To move a person to a course of action) ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุกวงการ สำหรับโลเวลล์ (Lovell, ๑๙๘๐: ๑๐๙) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า”เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความพยายามเพื่อที่สนอง ตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ” ไมเคิล คอแมจ (Domjan ๑๙๙๖: ๑๙๙) อธิบายว่าการจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลลงใจพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

สรุปได้ว่าการจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจงใจให้กระทำหรือตื่นรนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เป็นเพียงการตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่างลักษณะของการตอบสนองสิ่งเร้าปกติคือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองสิ่งเร้าจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจ เช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

ความสำคัญหลักของวิชาศิลปะการจัดตกแต่งอาหาร

กระตุ้นความอยากอาหารและสร้างความประทับใจ: การจัดวางที่สวยงาม สีสันสดใส ทำให้อาหารดูน่าสนใจ และสร้างความรู้สึกที่ดีตั้งแต่แรกเห็น ส่งผลให้ลูกค้าอยากทานมากขึ้น.

เพิ่มมูลค่าและยอดขาย: อาหารที่ตกแต่งอย่างมีศิลปะมีคุณค่า ทำให้อาหารสามารถตั้งราคาสูงขึ้นได้ และสร้างความประทับใจจนลูกค้ากลับมาใช้บริการซ้ำ.

สร้างเอกลักษณ์และความแตกต่าง: การจัดจานที่มีสไตล์เฉพาะตัวของร้านทำให้โดดเด่นเหนือคู่แข่ง และแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้ประกอบการ.

ส่งเสริมสุนทรียภาพและจิตใจ: อาหารที่ดีไม่ได้ตอบสนองแค่ความหิว แต่ยังเติมเต็มความสุขทางใจ การตกแต่งที่ดีช่วยสร้างอารมณ์และความพึงพอใจในการรับประทาน.

การตลาดผ่านโซเชียลมีเดีย: จานอาหารที่สวยงามเหมาะกับการถ่ายภาพและแชร์ลงโซเชียลมีเดีย ซึ่งเป็นช่องทางโปรโมทฟรีและดึงดูดผู้บริโภคยุคใหม่.

ผสมผสานวัฒนธรรม: ช่วยให้การนำเสนออาหารไทยมีความร่วมสมัย โดยผสมผสานภูมิปัญญาดั้งเดิมเข้ากับแนวคิดสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว.

ความปลอดภัยของผู้บริโภค: การศึกษาศิลปะการจัดตกแต่งทำให้ผู้ประกอบการรู้ว่าควรใช้วัตถุดิบที่ปลอดภัยและกินได้เท่านั้น เพื่อป้องกันอันตรายต่อผู้บริโภค.

โดยสรุป วิชาศิลปะการจัดตกแต่งอาหารเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยยกระดับอาหารจากแค่การ 'กิน' ไปสู่การ 'เสพ' ทั้งรสชาติและความงาม ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จทางธุรกิจและประสบการณ์ของผู้บริโภค.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นายสันติ เบ็ญจศิลป์ (๒๕๕๑) กล่าวว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาส่วนมากนักศึกษาจะเข้าเรียนสายเป็นประจำและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดแนวคิดไม่เข้าเรียนจึงทำให้ขาดเรียนเป็นประจำและอีกสาเหตุหนึ่งที่นักศึกษาไม่เข้าเรียนก็คือแต่งตัวออกจากบ้านมาแล้วแต่ไม่เข้ามาเรียนในการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษาควรประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองในการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษาเพื่อไม่ให้ติดขร. มส. ในรายวิชาต่างๆ ผลการวิจัยในการติดตามการขาดเรียนของนักศึกษาแต่ละคนได้ทราบการขาดเรียนของนักศึกษาที่ใกล้จะหมดสิทธิ์สอบและโดยคิดตามเกณฑ์แล้วมีเวลาเรียนไม่ถึง ๘๐ % และ จากผลการดำเนินการกับนักศึกษาที่ขาดเรียน ๔ ครั้งโดย เชิญผู้ปกครองมาพบและร่วมการแก้ปัญหา พบว่าผู้ปกครองให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีเป็นผลทำให้นักศึกษามีความตั้งใจดีขึ้น

ประสาร ทิพย์ธารา (๒๕๒๗, ๑๓๘-๑๓๙) กล่าวว่าครูเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการขาดเรียนของนักเรียน นักศึกษาโดยแบ่งครูได้ดังนี้

๑. ครูไม่เข้าใจเด็ก ครูทำตัวให้เป็นทั้งผู้สอน เป็นที่ปรึกษาและเป็นที่พึ่งของเด็กได้ เมื่อใดที่เด็กไม่ใจเข้าครู เด็กจะห่างเหินจากครูเป็นสาเหตุทำให้เด็กขาดโรงเรียนได้
๒. ครูไม่พอกับจำนวนนักเรียน บางวันไม่เรียน ทำให้เด็กคิดว่าการมาเรียนมีค่าเท่ากับไม่มาเรียนจึงขาดเรียน อยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงานได้ หรือเที่ยวเตร่ดีกว่ามาเรียน
๓. ปัญหาครูสอนไม่ดี ไม่ได้เตรียมตัวมาสอนอุปกรณ์ไม่พร้อม

จากสภาพปัญหาทางครอบครัว ประสาร ทิพย์ธารา (๒๕๒๗, หน้า ๑๓๔-๑๓๕) ได้กล่าวว่าสภาพ ครอบครัวอาจส่งผลกระทบต่อตัวเด็กปัญหาครอบครัวที่ทำให้เด็กขาดเรียนนั้นพอจะแยกได้เป็น ๕ ประการ คือ

๑. ปัญหาความยากจนนับเป็นปัญหาใหญ่มากสำหรับประเทศไทยเราประชาชนส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรโดยเฉพาะ พวกอยู่ในชนบทหรืออยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมพวกนี้นอกจากจะยากจนแล้ว ยังมีบุตรมากอีกด้วย ต้องต่อสู้กับความอดอยากดิ้นรนทำมาหากินเลี้ยงตัวเองและครอบครัวไม่มีเวลา เอาใจใส่ลูกทั้งด้านการเรียนการอบรมสุขภาพอนามัย ตลอดจนให้ความรัก ความอบอุ่น เลี้ยงดูกันตามยถากรรมนอกจากนี้เด็กยังต้องช่วยเหลือทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ต้องทำงานก่อนไปโรงเรียน บางทีทำงานเลิกเรียนแล้วกลับไปช่วยงานอีกจนถึงค่ำ เด็กไม่มีโอกาสได้ทำการบ้าน รุ่งขึ้นเด็กจะไม่ไปโรงเรียน บางวันงานไม่เสร็จก็ไม่ได้ไปโรงเรียนกลัวถูกครูทำโทษ

๒. ปัญหาบ้านแตก คือ พ่อแม่แยกกันอยู่ หรือพ่อแม่ทะเลาะกันทุกวันจนลูกอยู่บ้านไม่ติดในกรณีนี้พ่อแม่แยกกัน เด็กอาจจะอยู่กับฝ่ายพ่อหรือฝ่ายแม่ หรือกับญาติ เด็กพวกนี้จะเก็บตัวเงียบเหงา เศร้า ไม่ได้ได้รับความอบอุ่น ไปถึงโรงเรียนถูกเพื่อนๆถามสภาพทางบ้านหรือถูกเพื่อนๆ ล้อจึงทำให้เกิดการเบื่อหน่ายอยากหนีสังคม เด็กจะไม่กล้าไปโรงเรียน

๓. พ่อแม่ขาดการเอาใจใส่เด็ก เด็กจะไปโรงเรียนหรือไม่ ไม่สนใจ บางคนสนับสนุนให้ลูกขาดเรียนเสียอีก

พ่อแม่ไปเที่ยวหรือไปมั่วสุมในวงการพนันก็ให้ลูกขาดเรียนเฝ้าบ้าน หรือที่รำนนำเด็กไปด้วย การเรียนที่บ้านก็ไม่เคยเอาใจใส่บางทีทำให้เด็กเรียนอ่อน เพราะโดยธรรมชาติ และด้วยเหตุที่ขาดเรียนมากเด็กจะขาดไปตามใจจนเกิดเป็นนิสัยเคยชิน

๔. พ่อแม่ไม่สนใจ ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา โดยมีความคิดเอาเฉพาะหน้าให้ได้ใช้งานลูกเพื่อความสบายของตัว และคิดเสียว่าถ้าเด็กไม่ได้เรียนหนังสือก็อยู่ได้ หรือคิดว่าเรียนไปก็ไม่ได้เรียนต่อ มันก็แค่นั้นไม่ได้ช่วยให้ฐานะครอบครัวดีขึ้น สู้ช่วยกันทำงานหาเงินดีกว่า ไม่สนับสนุนให้ลูกไปโรงเรียนบางท้องที่ผู้ปกครองนำเด็กไปทำนาทำไร่ ไกลจากหมู่บ้าน ไปสร้างกระต๊อบอยู่กันจนเสร็จฤดูการทำนาก็กลับมาบ้าน ปล่อยให้เด็กขาดเรียนเป็นเดือนๆ

๕. พ่อแม่มีอาชีพเร่ร่อน ได้แก่ พวกรับจ้างพวกนี้พบได้มากจากพวกลูกจ้าง กร๊ดยางพาราเมื่อไปอยู่ที่ใดก็นำลูกไปโดยไม่ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาและแจ้งย้ายจากโรงเรียนเดิม และเมื่อไปก็ไม่ส่งลูกไปเข้าเรียนในโรงเรียนปล่อยให้เด็กอยู่บ้านช่วยงาน พวกนี้จะขาดเรียนเป็นประจำ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับ ปวช.๒ ซึ่งเป็นนักเรียนสาขาการโรงแรม ที่เรียนในรายวิชา ศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับ ชั้น ปวช.๒ ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๔ คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดพฤติกรรมของนักเรียนไม่เข้าเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

- ศึกษาเทคนิคการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารต่างๆ

สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อหาสาเหตุในการไม่เข้าเรียน ในระดับชั้นปวช.๒ สาขาการโรงแรม ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๐ ข้อ โดยให้นักเรียนใส่หมายเลขลำดับสาเหตุของการไม่เข้าเรียนจากลำดับมากที่สุด (๑) ไปจนถึงลำดับน้อยที่สุด (๑๐)

- นำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษางานวิจัยเพื่อตรวจสอบแก้ไข
- นำแบบวัดเจตคติมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

- นำแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรม ในเรื่องการไม่เข้าเรียน ของนักเรียนชั้นแบบสอบถาม จำนวน ๑๓ ชุด เพื่อหาสาเหตุของการไม่เข้าเรียน และทำการบันทึกคะแนน

- ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ๑๓ ชุด คิดเป็น ร้อยละ ๑๐๐ ตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
- นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลร้อยละต่อไป
- การวิเคราะห์ข้อมูล
- วิเคราะห์ข้อมูล
- วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรม

สถิติที่ใช้ในการวิจัย/การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาค่าร้อยละ ค่าร้อยละ

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ X = คะแนนที่ได้

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนระดับชั้นปวช. ๒ สาขาการโรงแรม ในเรื่องการไม่เข้าเรียน เพื่อนำผลการวิจัยมาเก็บเป็นข้อมูลเพื่อหาสาเหตุ และนำไปแก้ไข ปัญหาในการเรียนการสอนและเพื่อให้ นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนการสอน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อ ศึกษาพฤติกรรมจำนวน ๑๐ ข้อ โดยกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี จำนวน ๑๓ คน โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ผลการประเมินแบบสอบถามของนักเรียนในเรื่องการเข้าเรียน ของนักเรียนชั้น ปวช.๒ สาขาการโรงแรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

จากผลการวิจัยสาเหตุที่นักเรียน ระดับ ปวช. ๒ สาขาการโรงแรม ไม่เข้าเรียน รายวิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร พบว่า สาเหตุที่พบบ่อยที่สุด คือ เข้าเรียนไม่ทันอยู่ในลำดับที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ทำงานหลังเลิกเรียน อยู่ในลำดับที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๘ เบื่อหน่ายไม่อยากเรียนอยู่ในลำดับที่ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑ ช่วยงานผู้ปกครอง อยู่ในลำดับที่ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑ อุปกรณ์ไม่พร้อมอยู่ในลำดับที่ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๐ แบบฝึกหัดยากทำไม่ได้อยู่ในลำดับที่ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๐ การบ้านมากเกินไปอยู่ในลำดับที่ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๐ ไม่ชอบวิชานี้อยู่ในลำดับที่ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๐ ไม่มีคนให้คำปรึกษา อยู่ในลำดับที่ ๙ คิดเป็นร้อยละ ๐ ครูอธิบายเร็วไม่เข้าใจ อยู่ในลำดับที่ ๙ คิดเป็นร้อยละ ๐

อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาวุฒิกรรมการไม่เข้าเรียน วิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร ของนักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาการโรงแรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี มีประเด็นที่ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผล ดังนี้

สาเหตุของการไม่เข้าเรียน วิชาศิลปะและการจัดตกแต่งอาหาร ซึ่งสาเหตุอันดับหนึ่งคือ เข้าเรียนไม่ทัน สิ่งเหล่านี้อาจเกิดจากการขาดแรงจูงใจในการเรียน ก็ว่าได้เพราะกระบวนการเรียนการสอนอาจเกิดความไม่สนุกเร้าใจ จึงขาดแรงจูงใจในการทำงานสอดคล้องกับ โลเวลล์ (Lovell, ๑๙๘๐: ๑๐๙) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า”เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ” สอดคล้องกับ โดมเจียน (Domjan ๑๙๙๖: ๑๙๙) อธิบายว่าการจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

ข้อเสนอแนะ

๑. วิทยาลัยควรมีการอบรมนักศึกษาเป็นกลุ่มหรือเป็นรายคนเกี่ยวกับผลเสียของการขาดเรียน
๒. วิทยาลัยมีโครงการอบรมครูปฏิบัติการให้ปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนเกี่ยวกับกฎระเบียบในห้องปฏิบัติการทางภาษาในแนวทางเดียวกัน
๓. วิทยาลัยขอความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยเหลือในการแก้ปัญหาการขาดเรียน
๔. ผู้ปกครองควรเข้ามามีบทบาทในการดูแลนักศึกษา

บรรณานุกรม

- ทัศนีย์ เจนจิระ. (๒๕๔๑). ปัจจัยที่เกี่ยวกับการขาดเรียนของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง โรงเรียนบ้านน้ำสออด อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน.
- พัฒนา สารวิทย์.(๒๕๔๘).การแก้ปัญหาในการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงตามเวลาเรียนของนักเรียนชั้น ปวช. วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.
- ภิญโญ ขำประดิษฐ์.(๒๕๔๙).การแก้ปัญหการขาดเรียนของนักเรียนชั้น ปวช. ๒ วิชางานผลิตภัณฑ์ และโลหะแผ่น ๑ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.
- บังอร สง่าวงศ์. (๒๕๔๙). การศึกษาสาเหตุ และแนวทางแก้ไขปัญหการขาดเรียนของนักศึกษา โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม.
- ประสิทธิ์ สุวรรณมิสระ.(๒๕๕๐).การประเมินโครงการการแก้ปัญหการขาดเรียน ออกกลางคัน เพราะอ่านหนังสือไม่ได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนดำนมะขามเตี้ยวิทยาคม.
- มหศักดิ์ ร่วมรักษ์.(๒๕๔๐).แนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนลำปางเทคโนโลยี.
- การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพร สุทัศนีย์. (๒๕๔๑). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุภาพ กาละปลูก.(๒๕๔๔). แนวทางการแก้ไขการขาดเรียนของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนลำปางเทคโนโลยี.
- สุวิภา สุทธิ.(๒๕๕๐).การขาดเรียนของนักศึกษา.วิทยาลัยการอาชีพนาทวี จังหวัดสงขลา.

